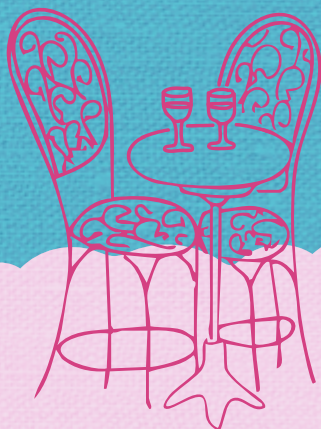

MILJOONA RAKKAUS- LAULUA

DOCENDO

CAROLE MATTHEWS

Miljoona rakkauslaulua

CAROLE MATTHEWS

**MILJOONA
RAKKAUS-
LAULUA**

Suomentanut Katarina Luoma

DOCENDO

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuperäisteos

Million Love Songs

© 2018 Carole Matthews

First published by Little, Brown Book Group.

Suomenkielinen laitos

© Docendo, 2026

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

www.docendo.fi

Suomennos: Katarina Luoma

Kansi: Tilla Larkiala

Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-850-840-3

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@docendo.fi

❧ Luku 1 ❧

Hei, minun nimeni on Ruby Brown. Hauska tutustua. Mitä teidän tarvitsee tietää minusta? Katsotaanpa. Olen kolmekymmentäkaksivuotias ja asun Princess Sparkle Palacessa Great Holmissa Milton Keynesissä, jota paikalliset kutsuvat Costa del Keynesiksi. Se on kaupungin hienoimpia asuinalueita, ja asun valtavassa neljän makuuhuoneen omakotitalossa, josta on näkymä järvelle.

Tosiasiassa asun kaksiossa, jonkun minua rutkasti rikkaamman tyypin autotallin yläpuolella. Myönnettäköön, että sekin on liioittelua. Totta puhuen elen vuokralla piharakennuksen yläkerrassa, kämpässä, jossa hädin tuskin mahtuu kääntymään. Se ei ole kimaltava. Se ei ole palatsi. Se on kämppä. Se on kuitenkin *minun* kämppäni, yksin minun. Järvi sentään on oikeasti olemassa. Vakuuttelen itselleni, että suurenmoinen näköala kompensoi kotini ahtautta. Herään joka aamu sorsien kaakatukseen. Kai se jotain merkitsee?

Syntymäpäiväni on 6. kesäkuuta. Olen siis kaksoiset. Horoskooppimerkkini mukaan olen seurallinen, puhelias ja valmis hauskanpitoon. Suoraan sanottuna

siitä ei ole kyllä ollut minulle mitään hyötyä. Missään kohdassa kaksosten ominaisuuksien listalla ei lue *hyväuskoinen*, mutta sellainen minä olen. Uskokaa pois.

Yritän itse asiassa juuri nyt olla niin seurallinen, puhelias ja valmis hauskanpitoon kuin suinkin, koska erosin hiljattain aviomiehestäni ja aloittelen uutta ja jännittävää elämää vapaana ja huolettomana sinkkunaisena. Se on ainakin suunnitelmistani. Minun täytyy kuitenkin tunnustaa, että koko juttu pelottaa minua vielä vähäsen. Simon ja minä olimme yhdessä viisi vuotta, joten en ole tottunut olemaan yksin. Minusta tuntuu kuin olisin menettänyt raajan. Ajan myötä opin tietenkin tulemaan toimeen ilman sitä, silti sen puuttumiseen totuttelu on hemmetin rankkaa.

Kun Simon ja minä erosimme – luultavasti tarpeettoman eripuraisesti –, jätin taakseni työni, kotini, ystäväni ja kaiken muun. Hullua, tiedän. Mutta sydämeni oli ja on yhä särkynyt, ja tunsin oloni hylätyksi. Tarvitsin uuden alun jossakin, missä kukaan ei tuntenut minua ennestään eikä tiennyt tuskastani.

Jos tapaisitte minut, pitäisitte minua maailman vakaimpana ja vastuuntuntoisimpana henkilönä. Olen tunnetusti järkevä ja harkitsevainen. Olen vanha kunnon luotettava Ruby. Ja tässä sitä ollaan! Siksi päätin luoda itsestäni uuden ja erilaisen version. Seikkailunhaluisen, spontaanin ja hauskan. Aloin pistää elämäni risaiseksi.

Ensimmäiseksi hankkiuduin eroon vanhasta työpaikastani paikallishallinnon talousosastolla. Työ oli ollut ihan mukiinmenevää. Palkka oli mainio, ja

minulle oli karttunut tolkuton määrä lomapäiviä ja kadehdittavan suuri eläkepotti. Jos totta puhutaan, inhosin kuitenkin jokaista minuuttia, jonka vietin siellä. Vihasin työtäni, kollegoitani, beigeä mattoa ja päivittäistä viidentoista minuutin aamupalaveria, jossa keskustelimme siitä, miten voisimme tiiminä parantaa työtapojamme. Olisin halunnut kynsiä silmät päästäni. Vain minä olin sitä mieltä, että paras ratkaisu olisi lopettaa typerät aamupalaverit. Pysyin lestissäni, koska kyseessä oli niin sanottu hyvä työ, josta oli käytännössä mahdotonta tulla irtisanotuksi. Lisäksi pelkäsin muutosta. Mutta ei kai se ole syy jäädä minnekään?

Uusi vuosi, uusi minä -meiningissäni minusta alkoi tuntua, että paikallishallinnon taloustiimi pärjäisi paremmin ilman panostani. Pomoni varmaan sanoisi teille olevansa enimmäkseen samaa mieltä. Minusta on parempiakin tapoja käyttää päivänsä. Halusin kokea jotain uutta ja tavata uusia ihmisiä, joiden mielestä päivittäistavarakaupasta ostettu puku ei ole muodin huipentuma. Olen vielä suhteellisen nuori mutta tunsin oloni ikivanhaksi ja tylsäksi. Tahdoin rikkoa rutiinejani, ennen kuin olisin *oikeasti* liian raihnainen nauttiakseni vapaudesta. Kuten Freddie Mercury laulaa: *I want to break free!*

Olenkin siirtynyt tapahtuma- ja ravintola-alan huu- maavaan maailmaan. Ajattelette varmasti jotain jännittävää, kuten tapahtumien järjestämistä tai hääsunnittelua. Mutta ei, työskentelen tarjoilijana tyylikkäässä gastropubissa Milton Keynesin laitamilla. Se tuntuu tarkoittavan vain sitä, että ruokalistalla on runsaasti

pancettaa ja myskikurpitsaa ja se kirjoitetaan liitutaululle. Palkka on surkea, lomia on tuskin lainkaan. Silti minä kumma kyllä rakastan työtäni. Minusta on kiva tavata uusia ihmisiä joka päivä. Asiakkaat ovat useimmiten hauskoja, ja työporukkani on mahtava. Tiedän kyllä, mitä mietitte. Kysykää kaikin mokomin vuoden kuluttua uudelleen, pidänpö yhä työstäni. Oli miten oli, tämä on vain väliaikainen työ, kunnes itseluottamukseni on palautunut ja pystyn päättämään, mitä teen uudella ja jännittävällä elämälläni.

Mitä muuta voin kertoa teille? Rakastan musiikkia, elokuvia ja mitä tahansa, missä on roppakaupalla kaloreita. Rakastan Kylie Minoguea, vaikka olen varmaan kaksi kertaa häntä pidempi ja painavampi. Valitettavasti minulla ja Kyliella on yhteistä vain se, että kummallakin on taipumus valita väärä miehiä.

Nuorempana deittailin riittämiin aivan kamalia miehiä. Tosin Kylien tavoin ymmärsin heidän kama-luutensa aina vasta jälkeenpäin. Menin jopa naimisiin heistä yhden kanssa – edellä mainitun Simonin. Hölmö, hölmömpi, minä. Ei hän tietenkään ollut kamala vielä silloin, kun nain hänet. Hän oli ihana. Me nauroimme paljon. Hän osti minulle ruusuja. Vain paikallisesta valintamyymälästä, mutta moni mies ei tee sitäkään. Simon ja minä sovimme yhteen. Kuvittelin, että hän oli elämäni rakkaus. Järkytyin syvästi, kun kaikki meni niin hirveällä tavalla pieleen.

Elämä on yksi pitkä oppitunti. Ei enää rakkaussuhteita minulle. Olen luopunut miehistä, heistä jokaisesta. Keskityn olemaan sinkku ja upea. Toisinaan

tuntuu silti, että pitää oppia liian paljon hyvin lyhyessä ajassa. Aion olla avoin uusille mahdollisuuksille. Tehdä samoin kuin se kaveri, joka sanoi kyllä kaikelle kokonaisen vuoden. Haluan nähdä, minne elämä kuljettaa minut.

Minun täytyy myös panna vauhtia töppösiin. Tuntuu, että aika unelmieni toteuttamiseen hupenee. Unelmia minulla kyllä on. Haluaisin oman kodin jonain päivänä, auton, joka käynnistyy ilman kiroiluani, pankkitilin, jolle tulisi enemmän rahaa kuin sieltä lähtee sekä kykyjäni vastaavan työn – mikä se sitten onkaan. Myönnän, etteivät ne ole isoja haaveita suuressa mittakaavassa. Ne taitavat olla melko vähäpätöisiä. Ne ovat joka tapauksessa minun haaveitani.

Toivoisin kyllä omistavani joskus yksisarvisen.

❧ Luku 2 ❧

Itse asiassa olen kolmekymmentäkahdeksanvuotias ja niin pettynyt, etten edes ole varma, uskonko enää yksisarvisiin.

∞ Luku 3 ∞

Mitä siis teet ensimmäiseksi, kun huomaat olevasi eronnut? Minäpä kerron. Vaihdat työpaikkaa. Se onkin jo hoidettu. Seuraavaksi muutat dramaattisesti hiustyyliäsi, pudotat painoa ja hankit jonkin holtittoman ja mahdollisesti henkeä uhkaavan harrastuksen.

Siksi omat pitkät ruskeat hiukseni on nyt vaalenettu ja leikattu teräväksi polkkatukaksi. Yhtä hyvin voi ottaa selvää, onko blondeilla tosiaan haus Kempaa. Jos olen rehellinen, luulen, että he ottavat vain enemmän selfieitä. He myös viettävät paljon enemmän aikaa värjäten hiuksiaan. Mitä tulee painoon, olen laihtunut kuusi kiloa yksinkertaisesti siksi, etten ole pystynyt syömään ja itkemään yhtä aikaa. Olen tuuminut, että voisin mainostaa sitä seuraavana isona laihdutusmenetelmänä. *Itke itsesi timmiksi!* Usko minua, kilot karisevat. Entä henkeä uhkaava harrastus? Olen ilmoittautunut sukelluskurssille. Tiedän.

En usko, että Milton Keynes tarjoaa järkevästi sukellusmahdollisuuksia, mutta kokeilin zumbaa ja toteisin kykyni liikkua musiikin tahtiin hyvin vajavaseksi.

Kun muut askelsivat iloisesti oikealle, minä ainoana tanssahtelin vasemmalle. Lisäksi koko porukalla oli yllään tiukkaa moniväristä elastaania, joka venyi ja paukkui heidän liikkueessaan. Se ei ikinä näytä hyvältä. Kaiken kukkuraksi ohjaaja oli yhdeksäntoistavuotias, käytti kokoa XS ja huusi koko ajan. Miten se muka kohottaa kenenkään itsetuntoa? Zumbaaminen ei liioin ole erityisen hengenvaarallinen haaste, vai mitä? Sukeltaminen taas saattaa hyvinkin olla – varsinkin jos pelkää vettä kuten minä. Etenkin pinnan alle painumista.

Tässä vaiheessa minusta tuntuu, että rallin ajaminen olisi voinut olla parempi idea. Olen kuitenkin jo toistuvasti rikkonut liikennesääntöjä, nimittäin urheiluauton osto oli yksi osa erosta toipumisen prosessia. Älkää silti innostuko liikaa ja kuvitelko mielessänne Porschea. Autoni on ikäloppu ja parhaat päivänsä nähnyt Mazda mallia mitä lie, ja siinä on kirkkaasti enemmän ruostetta kuin kiiltävää kromia ja se haiskahtaa homeelta. Tavaratilassa on pussillinen kosteutta poistavia silikaageelirakeita. Huomautan heti, että ne ovat siellä edellisen omistajan jäljiltä. Kosteusongelma syntyi siis jo ennen kuin auto siirtyi minun hallintaani. Sellaisella autolla ajavat keski-ikäiset vastikään eronneet rahanatomat naiset. Se on joka tapauksessa *minun* Mazdani samaan tapaan kuin kämppä, jossa asun, on *minun* kämppäni. Vaikka autoni pellit ovat täynnä lommoja, ne kertovat vain eletystä elämästä, ja rakastan sitä niistä huolimatta.

Kerron teille nyt hieman enemmän avioliitostani, jotta ymmärtäisitte, miten päädyin tähän pisteeseen.

Olin Simonin kanssa yhdessä viisi vuotta. Vuosi deittailua, vuosi yhdessä asumista vuokra-asunnossa Leighton Buzzardin keskustassa ja sitten naimisiinmeno. Emme siis todellakaan hätäilleet. Tapasin Simonin oikeassa elämässä, konferenssissa. Se on harvinaista tällä Tinderin ja nettideittailun aikakaudella. Olette varmasti samaa mieltä. Simonkin työskenteli paikallishallinnossa, liikenteenhallinnassa. Se ei ole niin ikävystyttävää kuin miltä kuulostaa. No jaa, on se enimmäkseen.

Tapasimme Sosiaalinen vastuullisuus -viikonloppuna hienossa hotellissa. Kuuntelimme lukuisia ikävystyttäviä esitelmiä hankkeista, joiden tavoitteena oli arvioida ja kantaa vastuuta yritysten vaikutuksista ympäristöön ja ihmisten hyvinvointiin, ja jälkeenpäin Simon tarjosi minulle drinkin baarissa. Itse asiassa kolme. Sitten heittäydyimme sosiaalisesti vastuuttomiksi huoneesani, mikä oli oikein mukavaa. Sydämeni pamppaili ja niin edelleen. Se teki kaikkea sitä, mitä sen kuuluukin tehdä, kun se havaitsee tosirakkautta. Minä ja Simon ryhdyimme tapailemaan toisiamme säännöllisesti sen viikonlopun jälkeen, ja minä rakastuin. Luulin, että hän teki samoin.

Naimisiinmenomme ei ollut mikään iso juttu. Meidät vihittiin pikaisesti maistraatissa perheen ja muutaman ystävän läsnä ollessa. Vihkimisen jälkeen vanhempieni luona tarjoiltiin cocktailpaloja noutopöydästä. Kenties sen olisi pitänyt herättää epäilykseni. Simon oli tahtonut mahdollisimman pienet häät, ei mitään häslinkiä. Hänestä olisi ehkä ollut parempi, jos *minä* en olisi ollut paikalla lainkaan.

Siinä missä minä näin vakautta, ikuista rakkautta, asuntolainan, kodin oston, yhteisen pankkitilin, lapsia ja eläkkeen, Simon näki toisen naisen valintamyymälässä, josta hänellä oli tapana ostaa minulle ruusuja. Kyseisellä naisella oli tekoripsissään pieniä vaaleanpunaisia kristalleja. Erään rajun eroriidan aikana minulle selvisi, että samanlaiset vaaleanpunaiset kristallit koristivat myös hänen pimppiään. Tyylikästä. Olen itsekin menneisyydessä saattanut tavoitella miesten huomiota mauttomin keinoin, mutta uskokaa minua, en ole koskaan turvautunut kristalleihin intiimialueellani. Ihan oikein minulle, kun menin kysymään, mitä sellaista sillä toisella naisella oli, mikä minulta puuttui. Sain liikaa tietoa. Lopputulos on se, että minulta valui heidän vuokseen viisi vuotta hukkaan, joten mitäpä minä mistään tiedän.

Simonin uskottomuus paljastui minulle joulupäivänä. Hän lähetti minulle sydämellisen tekstiviestin täynnä rakkaudenjulistuksia. Romanttisen lopputervehdyksen perässä oli seksikkäitä emojiä. Viesti ei vain voinut olla tarkoitettu minulle. Minulle annettiin lahjaksi spiraalileikkuri ja halpa kortti.

Ensimmäisenä yhteisenä joulunamme Simon osti minulle After Eight -konvehtirasian ja timanttiriipuksen, jonka hän oli piilottanut yhden konvehdin kääreeseen. Coolia, vai mitä? Jopa romanttista. Ei se mikään Koh-i-Noor-timantti ollut, mutta yllätyin silti odottamattomasta ja huomaavaisesta eleestä. Minusta omin päin salaa hankittu koru kertoo aina hyvää miehestä. Viime jouluna minä sain sitten vain spiraalileikkurin.

Se taas kertoo mielestäni kaiken tarvittavan, miten alas suhteemme oli vajonnut lyhyessä ajassa. Olen kyllä käyttänyt spiraalileikkuriani paljon. Se on loistava vehje. On hämmästyttävää, mihin kaikkeen spiraaliksi leikattu kesäkurpitsa taipuu. Spiraalileikkuria ei vain kukaan tahdo rakkaaltaan lahjaksi, vai tahtoisitteko itse?

Simon lähti tapaninpäivänä. Pakkasi tavaransa laatikoihin ja muutti Kristallipimpin luokse. En voinut jäädä yksin asumaan entiseen yhteiseen kotiimme, jossa olimme rakastaneet, nauraneet ja suunnitelleet elämäämme. Eikä palkkani suoraan sanottuna olisi riittänyt vuokraankaan.

Siispä palautin avaimet vuokraisännälle ja muutin Milton Keynesiin taakseni katsomatta. Miljoonan mailin sijaan hädin tuskin kymmenen mailin matkan päähän. Tiedän, mitä ajattelette – *Milton Keynes!* Miksi en muuttanut Cornwallin kultaisille hiekkarannoille, Englannin järvisuudun upeille kukkuloille tai Skotlannin kanervaa kasvaville rajaseuduille? Jonnekin lomakohteen tapaiseen paikkaan, jonne sydän kaipaa aina takaisin. Miksi Milton Keynes? Kukaan ei haaveile asuvansa Milton Keynesissä. Mutta tiedättekö, se on loistava kaupunki, varsinkin jos liian iso muutos pelottaa. Koko elämältäni oli pudonnut pohja. Tarvitsin jotain erilaista mutta tuttua, jos tajuatte, mitä tarkoitan? Lisäksi minun piti etsiä uusi työ ja nopeasti. Milton Keynesissä on kaikki, mitä ihminen voi tarvita. Paljon kauppoja, hyvä teatteri, yllin kyllin järviä ja pilvin pimein puita. Ja betonilehmäveistokset. Älkää

mainitko niitä, tosin kaikki tekevät niin. Ikeaan ajaa hurauttaa asunnoltani vain kolmessa minuutissa. Mitä muuta sitä voisi toivoa? Kuinka kaukaa *teidän* täytyy hakea omat Billy-kirjahyllynne? Miettikääpä sitä.

Kämppäni on myös hieno. Ihan totta. Sen sisustamiseen riittää jättikokoinen maalipurkki ja vapaa viikonloppu. Ainakin teoriassa. En ole vielä kokeillut. Kotini ei tosiaankaan näytä prinsessalinnalta, mutta uskokaa minua, kun olen sisustanut sen nätisti ja raikkaasti, se on sekä kimaltava että linnamainen.

Entäpä siivous? Siihen menee korkeintaan tunti. Kotiaskare minun makuuni. Minun täytyy vielä kiinnittää seinälle pari kirjahyllyä, ja Nextin sisustuskaupasta ostamani taulut odottavat huomiotani sohvan takana, ja silti olen suurin piirtein kotiutunut. Valitettavasti ikävöin Simonissa eniten hänen voimatyökalujen käyttötaitoaan. Se ei ole mikään kiertoilmaus. Häntä piti ehkä suostutella kuukausia, mutta kun hän vihdoin päätti hoitaa homman, häntä ja Boschin iskuporakonetta ei pysäyttänyt mikään. Se on oikeastaan vaikeinta sinkkuna olossa. Ei ole ketään toista, joka voisi tehdä... no, *jotain*. Olen yksin vastuussa rahasta, päätöksistä, vapaa-ajanvietosta ja lomista. Koko helahoidosta. Tieto siitä, että olen omillani, nakertaa alati mieltä. Minun täytyy ajatella joka ikistä asiaa itse. Toisinaan pelkään, että aivoni ylikuormittuvat kaikesta, mitä niiden pitää varastoida. Silti yksinolo on äärettömän paljon parempi kuin olla yhdessä sellaisen henkilön kanssa, jonka mielestä säihkyvä pimppi on tärkeämpi kuin huumorintaju tai suoraselkäisyys. Minun täytyy muistaa se.

Oli miten oli, minun on syytä rientää, jos tahdon säilyttää uuden upean työpaikkani. Nappaan käsilaukuni ja hyppään autooni, joka käynnistyy vain kolmen kirosanan saattelemana. Kenties se tarvitsee konepeltinsä alle uuden akun tai laturin tai jonkin muun osan sen jonkin reistailevan osan tilalle. Autoasioisakin miehistä on hyötyä. Olen kyllä täysin kykenevä hoitamaan ne, mutta parisuhteessa päädytään tavallaan automaattisesti jakamaan hommat miesten ja naisten töihin. Olen jo vienyt jäteasiat tien reunaan, ja jos pihassani kasvaisi ruohoa, leikkaisin sen oikein mielelläni. Ei auta kuin tottua googlaamaan autonhuoltajuttuja.

Olen tänään iltavuorossa, joten menen töihin neljäksi, ja jos minulla on onni myötä, olen kotona ennen keskiyötä. Hyvä puoli on se, että minulla on melkein koko päivä aikaa ottaa rennosti, lukea, katsoa telkkaria ja viivytellä pitkälle iltapäivään vähäisiin kotitöihin tarttumista. Jokaisessa työssä on hyvät ja huonot puolensa.

Työpaikkani on pubi nimeltä The Butcher's Arms. Se kuuluu alueen viiden samanlaisen pubin ketjuun, jonka omistaa pieni perheyritys. Pubi sijaitsee ihastuttavassa Great Blossomvillen kylässä Buckinghamshiren vehmaalla maaseudulla noin kymmenen minuutin ajomatkan päässä Milton Keynesistä. Olkikattoisesta rakennuksesta on näkymä kylän viheralueelle, ja tavalisesti sen edessä on pysäköitynä hurja määrä ökyautoja, mikä aiheuttaa epäsopua meidän ja Great Blossomvillen kylän pitkämielisten asukkaiden välille. Pubissa

on paljas puulattia, liitutauluja ja taitavasti aseteltuja hopsack-kankaalla verhottuja kalusteita.

Ajomatka on autuas. Väännän musiikin äänen-voimakkuuden täysille, annan Kylien tyyntyttää mieltä ja nautin maaseudusta ympärilläni, mutta en tietenkään irrota katsettani tiestä hetkeksikään. On kevät, ja pensasaitojen silmut ovat puhkeamassa. Aurinko paistaa tänään täydeltä terältä, ja ankarin talvi tuntuu olevan kaukana takana. Kevät piristää jokaista, eikö vain? Syynä on ajatus uudesta elämästä, uudesta toivosta. Uskon siihen itse mielelläni. Kevät saa ilon läikähtämään sydämessä, vai mitä? En aio olla musertunut ja pettynyt. Aion olla iloinen ja optimistinen. Te kuulitte sen ensimmäisenä!

Tänä vuonna suuntaan eteenpäin ja ylös.

∞ Luku 4 ∞

Pysäköin auton henkilökunnan pysäköintiruutuun jäteastioiden viereen ja riennän sisälle. Tähän aikaan päivästä on rauhallista, vaikka meillä on kantaasiakkaina eläkeläisiä, jotka käyvät tuopilla aina alkuillasta. Meiltä löytyy syötävää niin vegaaneille, gluteenin välttelijöille kuin laktoosi-intolerantikoille, ja koiratkin ovat tervetulleita. Koirakavereilla on lupa tulla myös baarin puolelle, joten jotkut kylässä asuvat vanhemmat miehet esittävät vievänsä piskinsä lenkille mutta tulevatkin suoraan tänne pikaiselle tynnyristä lasketulle käsityöläisoluelle. Pari heistä aina jonottaa oven takana jo ennen kuin publi aukeaa kahdeltatoista. Tarjoilemme lisäksi iltapäiväteetä, ja sitä nauttivista naisista viimeiset tekevät parhaillaan lähtöä. Jätän laukun ja takin kaappiini henkilökunnan taukotilaan ja sidon esiliinan vyötäisilleni. Pöyhin hiuksia ja lisää huulipunaa huuliin. Pitää näyttää edustavalta.

Kun suuntaan salin puolelle, Charlie Clarke on tiskillä puhelimesta ottamassa vastaan tilausta.

”Hei”, sanon, kun hän lopettaa puhelun. ”Meni vähän viime tinkaen tänään. Sori.”

Charlie kohauttaa olkapäitään. ”Lounasaikaan oli hullu meno päällä, mutta sen jälkeen on ollut hiljaista.”

Charlie on ollut hyvä ystäväni siitä lähtien, kun aloitin työt pubissa. Joidenkin kanssa yhteys vain syntyy välittömästi, ja ystävyys muodostuu elinikäiseksi. Charlie on niitä ihmisiä. Hän on samanikäinen kuin minä – kolmekymmentäkahdeksanvuotias, joka esittää olevansa kolmekymmentäkaksivuotias tai nuorempi –, ja meitä yhdistää samanlainen pöljä huumorintaju.

Mahtailustani huolimatta voin tunnustaa, että olin niin alamaissa Simonin lähdön jälkeen, etten tiennyt, mitä tehdä itseni kanssa. Hädin tuskin tunnistin henkilöä, joka minusta oli tullut. Vaikka minulla oli hieno hiusmalli, tuore työpaikka ja uusi asunto, olin täysin kadottanut itsevarmuuteni. Minusta tuon parisuhteenseen paljon, ja silti aviomieheni pään käänsi säihkyvä pimppi. Se sattui. Charlie on ollut hyvin virvoittavaa seuraa. Olemme nauraneet yhdessä tosi paljon, ja hänen avullaan olen selviytynyt monista synkistä hetkistä. Enimmäkseen siksi, että hän on yhtä kyllästynyt elämäänsä kuin minäkin. Kumpikin meistä on ruvella ja vähän rikki.

Charlie on pieni ja kurvikas. Hän kertoisi sen sinulle itse ensimmäisenä. Jenkkakahvat ovat keskustelujemme ikuisuusaihe. Hänen ilkikurisilla kasvoillaan on aina leveä hymy, silloinkin kun hän on huonolla tuulella. Hiukset ovat hänen ilonsa ja ylpeytensä, ja hän käyttää ties kuinka paljon rahaa ja aikaa niiden hoitamiseen.

Ruby Brown on ensimmäistä kertaa pitkään aikaan sinkku, ja hän aikoo ottaa siitä kaiken irti.

Kun Ruby on eronnut petturiexästään, hän on valmis kohtaamaan maailman tarjonnan hymyssä suin ja kevein askelin. Mitään vakavaa suhdetta hän ei todellakaan kaipaa.

Uusia ihmisiä kuitenkin tupsahtaa elämään. Mason on kaikkea mitä Ruby juuri nyt haluaa: komea, hurmaava ja sitoutumiskammoinen. Jotain jää silti puuttumaan. Joe taas on melkein liian ihana ja komea, mutta tämän tyrmäävä ex-vaimo ja teini-ikäiset lapset saavat Rubyn epäröimään.

Kun Ruby on tutkinut sinkkuelämää ja uusia heiloja aikansa, on hänen päätettävä, onko hän valmis suhteeseen ylipäättään. Mitä hän oikeastaan elämältään haluaa – ja tekevätkö hänen haluamansa asiat häntä oikeasti onnelliseksi?

Miljoona rakkauslaulua on täydellisen kepeää rom-comia romantiikan kuningattarelta Carole Matthewsilta.

84.2

Kansi: Tilla Larkiala / Taiteopalvelu Yliveyty Oy

DOCENDO

www.docendo.fi

ISBN 978-952-850-840-3

